

Sygn. akt V KZ 16/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **Z.P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2018r.,
zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w P. z dnia 20 lutego 2018r., sygn. akt II AKo .../17,
o odmowie przyjęcia wniosku Z.P. o wznowienie postępowania w sprawie o
wydanie wyroku łącznego z dnia 31 stycznia 2012r., sygn. akt II K .../11, przez Sąd
Rejonowy w S. zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z
dnia 22 czerwca 2012r., sygn. akt IV Ka .../12.

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku Z.P. o
wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w S., sygn. akt II K .../11,
zakończona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P., sygn. akt IV
Ka .../12, gdyż skazany – mimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego – nie
złożył wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata.

Na powyższe zarządzenie skazany złożył zażalenie argumentując, że
bezpodstawnie odmówiono mu wyznaczenia adwokata z urzędu do sporządzenia i
podpisania wniosku o wznowienie przedmiotowego postępowania. Wskazał na
swoją złą sytuację materialną.

W konkluzji zażalenia wniósł o uwzględnienie zażalenia i wyznaczenie
obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się zasadne o tyle, że doprowadziło do uchylenia zaskarżonego zarządzenia.

W zażaleniu skazany wskazuje okoliczności dotyczące jego sytuacji materialnej argumentując, że nie jest w stanie ponieść kosztów obligatoryjnej obrony w sprawie o wznowienie postępowania. O ile podnoszone przez skazanego argumenty nie mają większego wpływu na treść zaskarżonego zarządzenia z dnia 20 lutego 2018 r., sygn. akt II Ako .../17, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, to jednak poprzedzające błędne procedowanie w przedmiocie wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu musiało skutkować uchyleniem decyzji finalnej w postaci zaskarżonego zarządzenia. Skazany Z.P. został bowiem pozbawiony prawa do zaskarżenia decyzji o nie uwzględnieniu jego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu w trybie art. 78 § 1 k.p.k. Z protokołu posiedzenia z dnia 31 października 2017 r. (k. 299) wynika, że Sąd Apelacyjny w P. wydał w tym dniu zarządzenie o nie uwzględnieniu wniosku skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, a następnie zarządził „Odpis punktu 1.doręczyć skazanemu z pouczeniem o niezaskarżalności”.

W tym miejscu wskazać należy, że organem uprawnionym do wyznaczenia obrońcy z urzędu – zgodnie z art. 81 § 1 k.p.k. – jest prezes lub referendarz sądu właściwego do rozpoznania sprawy, a ponadto – zgodnie z art. 93 § 2 k.p.k. – przewodniczący wydziału albo upoważniony sędzia. Decyzja podjęta przez wymienione podmioty następuje w formie zarządzenia (art. 81 § 1a k.p.k.). Uprawnienie to – zgodnie z art. 81 § 1a *in fin* – przysługuje także sądowi, jednakże wtedy podjęta decyzja w tym przedmiocie powinna przybrać formę postanowienia. Skoro więc na posiedzeniu w dniu 31 października 2017 r. procedował Sąd Apelacyjny w P. to niewątpliwie decyzja procesowa powinna przybrać formę postanowienia a nie zarządzenia. O ile błędna forma wydanej decyzji nie przesądziła o jej zasadności, o tyle błędne pouczenie o jej niezaskarżalności miało niewątpliwie istotny wpływ na dalsze procedowanie w sprawie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że zarówno na postanowienie jak i na zarządzenie - w przedmiocie ustanowienia obrońcy z urzędu na podstawie art. 78 § 1 k.p.k.- przysługuje zażalenie. Na zarządzenie zażalenie przysługuje do sądu właściwego do rozpoznania sprawy, natomiast na postanowienie zażalenie przysługuje do innego

równorzędnego składu tego sądu (art. 81 § 1a). Skazany otrzymał odpis zarządzenia o odmowie wyznaczenia mu obrońcy z urzędu w dniu 14 listopada 2017 r. (k. 301). Następnie Z.P. pismem z dnia 21 grudnia 2017 r. (otrzymanym w dniu 15 stycznia 2017 r. k.310) został wezwany o uzupełnienie w terminie 7 dni braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania przez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru – pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

Skazany niezwłocznie w piśmie z dnia 15 stycznia 2018 r. – którego treść należy odczytać przez pryzmat art. 118 § 1 k.p.k., gdyż znaczenie czynności procesowej ocenia się według treści złożonego oświadczenia – zawarł wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia na postanowienie o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu, wobec błędnego pouczenia o niezaskarżalności postanowienia oraz zażalenie na wcześniej wspomniane orzeczenie (k. 311). W piśmie tym między innymi trafnie wskazał, że „na które postanowienie przysługuje mojej osobie zażalenie. Bardzo dziękuję” (k. 311).

Z uzasadnienia zaskarżonego zarządzenia wynika jednoznacznie, że na jego treść miało decydujący wpływ zarządzenie z dnia 31 października 2017 r., wydane z naruszeniem przepisów procedury. W tej sytuacji należało uchylić zaskarżone zarządzenie – decyzję finalną – celem umożliwienia konwalidacji popełnionego uchybienia.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

kc